

Jafnvel þótt Pétur teygði tímann á gistiðúsinu og læsi morgunblaðið af "Berlingi", og "Auglýsinga-
blaðið" frá upphafi til enda með álíka skilningi á efninu og á síðustu messugjörðinni, þá var þó eftir enn all-langur tími til aftansöngs.

Snjóbleytnhríðin var farin að vaxa. Sór, ógeðsleg, blaut og hvít kvikindi byrgðu útsýnið. Rakinn og kuldan frá strætinu smugu í gegn um ilskó og ullarsokka — hvegi var hjálpar von. Heimur vildi hann ekki fara, nei, nei. Hann fékk ómótstæðilegan viðbjóð á heimili sínu.

— Eg vildi nú samt, að eg yrði ekki veikur. Það var ef til vill vitlaust, að eg sneri ofnlokunni svo fast fyrir. Æ, dálítið hlýindi hefðu þó komið sér vel fyrir gamla skrokkinn á mér. Æ, mér er svo kalt, svo kalt! Eg held að mér hlýni aldrei framur. Æ, æ!

Hann hristist í hnjáliðunum, og snjórinn klestist fyrir augun á honum.

Hann stritaðist áfram, alt hvað gömlu fæturnir hans toguðu. Það var ekki um annað að tala en að ganga sér til hita þangað til aftansöngur byrjaði í einhverri kirkjunni. Og Pétur gamli hélt áfram lengra og lengra.

Það lagðist eitthvað í hann, sem hann var hálfhræddur við.

Samvizkan gat það ekki verið... því hún var góð..... Hvað var það þá?

Lífsstörfin í líkama hans voru

öll í góðu lagi. Matarlystin var ágæt, maginn stállraustur. Hann ræksti sig hátt, faust heldur sem ekkert mundi vera að brjóstinu.

— Það er náttúrulega gremja yfir kvensniptunum þarna heima. Ó, að stelpan vildi nú fara til kirkju og biðja fyrir honum gamla föður sínum og móður sinni dauðveikri.

Enn á ný stríð við snjókrapið! Það klestist í langa hnakka hárstrýð á honum, í gráu kafloðnu augnabhrúnirnar og rann svo úr þeim og augnavængjunum niður um kinnarnar. Verst af öllu var þó að þessi óþverri eyðilegði öldungis kragann hans, sem hann hafði sett upp tábreinan þá um morguninn. Pétur Jakob Pétursson hafði hálsin að eins á sunnudögum, og gat svo brúkað sama kragann samfleytt í þrjá sunnudaga. Hann var svo að segja orðinn fokvondur við drottinn fyrir að skapa þetta veður, sem gjörði svona gys að sparsemi hans.

Hana nú, nú rofaði dálítið til í hriðinni. Gamli Pétur leit í kring um sig.

Hvað var nú þetta?

Hann var orðinn viltur.... Og það líka í Kaupmannahöfn, heima borginni hans. Það var svivirðilegt, en svo hafði hún nú byggt út síðan hann seldi síðustu húsalóðina sína við cystri "Ástarstiginn". Þetta hlaut að vera einn gamli Ástastigurinn! En þetta vatn var ekki "Mortjörnin" — það hlaut að vera — ja, hvaða tjörn var nú þetta? Herra trúr.....